

ស រ ប ិ ណ

តាំអាំសាំអិកឃិអឃ	4
តាំអិមអ តៃយ វៃឃូស្រ បិពះសេអ	6
តាំអាំជួរឃិអ	8
ពុ តួ រិ ឃ ប ិ អ ិ អ	10
បពាតិ 1 រាតនីព្រែងតិច្ច	13
បពាតិ 2 តាបព្រែងតិច្ច	45
បពាតិ 3 សុរាព្រែងតិច្ច	71
បពាតិ 4 រឿងសៅព្រែងតិច្ចប្រាំបីខែ	103
បពាតិ 5 រាងគរិយបទាម	137
បពាតិ 6 ឃរតរឿងសរាមព្រែងតិច្ច	169
បពាតិ 7 រឿងសៅព្រែងតិច្ចប្រាំបីខែទៀត	207
បពាតិ 8 ចិត្តរិមអុម្មព្រែងតិច្ច	241
ព្រឹមតិបជួរឃិអ	276
ព្រឹមតិបជួរឃិអ	278

ពុទ្ធនិកាយ

1

ราตรี

ແຫ່ງ

ທັງຈູ

ฤดูร้อนปีนั้น ข้าพท่านกอยู่ที่เมืองหังจู¹ ได้เกิดความวุ่นวายขึ้นเหลือคณาที่รังแต่พาให้สมองปั่นป่วน จิตใจอ่อนล้า ใจหนึ่งข้าเพียงต้องการไปเพื่อพักกายใจ แต่อีกใจหนึ่งข้าเองก็ต้องการพบปะคนรู้จักเพื่อหางานทำ

แรกเริ่มนั้น งานเป็นเพียงปัจจัยหนึ่งซึ่งช่วยให้ข้าได้มีเงินติดก้นถุง เนื่องด้วยงานในหังจูได้ค่าตอบแทนงาม อีกทั้งยังเป็นงานที่ไม่ได้ยากเย็นแสนเข็ญอันใด ข้าจึงได้ฝังตัวอยู่ที่นี้

หังจู เป็นสถานที่เหมาะแก่การอยู่อาศัย

ด้วยวิวทิวทัศน์อันงดงามและสตรีกล้าแสดงออกถึงเนื้อถึงตัว

เรือลำเลียงข้าวสารเข้าออกไม่ขาดสายระหว่างซอลกั๋ง² ตอนเหนือกับ

---

¹ หังจู หรือที่รู้จักกันในชื่อ หางโจว ในภาษาจีน

² ซอลกั๋ง หรือที่รู้จักกันในชื่อ เจ้อเจียง ในภาษาจีน

คังโซ³ เขตแดนอันกว้างใหญ่ไพศาล ที่ตลาดเนื้อหมูยุกซึ่งจะมีหมูถูกฆ่าแหละสดๆ มาขายทุกยามเช้า เรือประมงนับสิบๆ ลำเหื่อนานาน้ำจะบรรทุกลิ้นค้าทะเลสดใหม่มาตลอด ทะเลสาบซอโฮ⁴ เองก็มีปลานานาพันธุ์อันอุดมสมบูรณ์ให้จับได้ในทุกฤดูกาล หน้าประตูเมืองใหม่ของซานเมืองตะวันออกปรากฏตลาดผัก ด้านหลังเมืองฝั่งตะวันออกที่สะพานสุโจก็จะพบกับตลาดปลาสด ส่วนที่ชายฝั่งแม่น้ำเป็นตลาดหมู และภายนอกกำแพงเมืองทางทิศใต้ที่เส้นทางชอลซอนมีตลาดสมุนไพรขนาดใหญ่อันเป็นศูนย์กลางค้าขายสมุนไพรจีนอันดับต้นๆ

ส่วนศูนย์กลางเมืองหลวงนั้นเป็นที่ตั้งของโรงน้ำชาและร้านสุรา ร้านเครื่องประดับและงานฝีมือ หอนางโลมชั้นสูง พร้อมทั้งบ่อนไว้อองรับนักเดินทาง นอกจากนี้ยังมีตลาดนัดที่จัดขึ้นทุกๆ สี่วัน สองข้างทางตลาดล้าไปด้วยผู้คนมากมาย นับตั้งแต่พ่อค้าแม่ขายที่ขายสินค้าตั้งแต่หนังแรดไปจนถึงสิ่งของวิเศษหายาก คณะนักแสดง หมอดู หมอรักษาโรค ไปจนถึงนักต้มตุ๋น

แต่นี่รี

มีเรื่องราวสารพัดเกิดขึ้นและเคลื่อนไหวอยู่ตลอดภายในเมืองหลวงจากมุมนี้จรดมุมนั้นราวกับหมากในกระดานที่มีรุกและรับ

หังจู เป็นเมืองที่สมบูรณ์พร้อม ไม่มีสิ่งใดที่ละทิ้งได้เว้นเสียแต่อุจจาระและจุดเด่นของสถานที่แห่งนี้ขึ้นอยู่กับชาวยุทธ

ดูเหมือนว่าเมืองหังจูแห่งนี้จะขีดเส้นเอาไว้แล้วว่าผู้ไม่เอาไหนเท่านั้นจึงเป็นชาวยุทธได้ เพราะแม้กระทั่งทางเดินในตรอกเปลี่ยวที่นำเป็นสถานที่อันตรายนัก กลับมีเพียงเจ้าลูกเต่าคนหนึ่งที่เขาแต่หัวเราะซึ่งชื่อไว้พิชสง หรือขนาดผู้ที่

---

³ คังโซ หรือที่รู้จักกันในชื่อ เจียงซู ในภาษาจีน

⁴ ซอโฮ หรือที่รู้จักกันในชื่อ ซีหู ในภาษาจีน

เป็นนายทุนปล่อยกู้เมื่อไปทวงหนี้ เพียงแค่ลูกหนี้เล่าเรื่องเศร้าเล่าน้ำตา ก็ยอม
กลับออกมาพร้อมกับเงินต้นไว้ดอกอย่างที่เคยตกลงเนื่องจากกลัวคนจะตาย ข้า
ร้ายแม้แต่กระเบื้องควงไม่เป็นเสียด้วยซ้ำ

ในมณฑลฮานัน⁵ ที่ข้าเคยอาศัยอยู่ มันผู้ใดที่กล้าด่าตน แม้อยู่ไกล
เพียงใด ถ้าปากยากเชิญเพียงไหนก็จะตามล้างแค้นให้จงได้ แม้จิตใจกันเพียง
เล็กน้อยก็ถึงขั้นตวัดตาห้ำหั่นกัน และจะได้รับการเทิดทูนราวกับวีรบุรุษทันที
เมื่อผู้นั้นควักดาโต้ใส่ฟงฝายตรงข้ามได้ ช่างแตกต่างกับที่นี่ลิบลับ ชาวเมืองที่นี่
แม้แต่โดนตบหน้าก็คงยังแยมยิ้มได้หน้าตาเฉย

แต่ถึงกระนั้น สถานที่แห่งนี้ก็ถือว่าเป็นสวรรค์บนดิน
ยิ่งเมืองใหญ่ แหล่งค้ากำไรยิ่งมาก

สถานที่ซึ่งเหล่าหวัชโหมย โจร นักพนัน นางโลมรวมตัวอยู่มักเป็น
ชุมทรัพย์ชั้นเลิศของกลุ่มคนชั่ว และแทนที่ชาวยุทธจักรช่วยกันปราบปราม กลับมี
แต่พวกอ่อนหัด เกินเสียเวลาสำหรับสถานที่แห่งนี้ ซึ่งกลายเป็นแหล่งรวมพลคน
ชั่วซ้ำที่เฝ้าดมกลิ่นตัวเงินจากทั่วทุกสารทิศ

และในจำนวนคนชั่วเหล่านั้นก็มีมนุษย์ที่นามว่า กุหลง รวมอยู่ด้วย
กุหลง ฉายาจีดาของหรือดาวทรงเล็บพิฆาต

กุหลง ดาวทรงเล็บพิฆาต เป็นรองหัวหน้าสมาพันธ์พยัคฆ์หิน หนึ่งใน
ในสี่สิบแปดสมาพันธ์ป่าเขียว พรรคมารซึ่งใช้อาวุธประจำตัวเป็นตะขอแปดแฉก
พิฆาต อันผิดกับท่าทางที่โง่เขลาของมัน

การใช้ตะขอนั้นเกี่ยวเนื้อมนุษย์ให้ขาดวันราวกับผักปลาเป็นงานอดิเรก
เพียงหนึ่งเดียวของกุหลง เสียงเหรียญเงินตก เสียงครวญครางของอิสตรี หรือแม้
กระทั่งเสียงผ้าไหมฉีกขาด ต่างก็มีไ้เสียงที่กุหลงชอบ มีเพียงเสียงชูดเนื้อกรีด

---

⁵ ฮานัน หรือที่รู้จักกันในชื่อ เหอหนาน ในภาษาจีน

หนึ่งเท่านั้นต่างหากที่เป็นที่หนึ่ง เพียงเท่านี้ก็บอกเป็นนัยได้ว่า ภูหลงเป็นมนุษย์
ซึ่งอันตรายมากเพียงใด

ฉายาจีดาของ มิได้ตั้งขึ้นมาจากความหมายที่แปลว่า ฉลาดหลักแหลม
เพราะมันมิได้มาจากคำว่า ‘จีดา’⁶ ที่มีความหมายว่า ฉลาดมาก หาก
มาจากคำว่า ‘จีดา’ ที่มีความหมายว่า มือมาก

นั่นจึงเป็นนามอันเกิดจากการที่ภูหลงใช้ตะขอฉีกกระซางเนื้อหนังผู้คน
ซึ่งยกย่อง ฉายาดาวฟ้าสังหาร คือ เจ้าสมาพันธ์หรือหัวหน้าใหญ่ผู้ดูแล
สี่สิบแปดสมาพันธ์ป่าเขียว เมื่อเขาเห็นศพที่เกิดจากฝีมือสังหารของภูหลง กลับ
พุดขึ้นมาหน้าตาเฉยราวกับเอ่ยชวนสนทนาทั่วไปว่า ‘ฝีมือฉีกเนื้อมนุษย์เจ้าช่าง
ยอดเยี่ยม นี่เจ้าเคยชูดร่องมาก่อนรึไง ประณีตมาก หรือว่าเจ้ามีสี่สิบนิ้วกันแน่’

สี่สิบแปดสมาพันธ์ป่าเขียว

จะผู้กล้าแห่งป่าเขียวหรือผู้คุมครองแห่งป่าเขียว แท้จริงแล้วก็คือโจร
ป่าดู่ๆ นี่เอง พวกมันซ่อนตัวอยู่ในป่าลึก คอยดักปล้นสะดมของมีค่าจากผู้เดินทาง
ผ่านมา คนอย่างเจ้าพวกนี้จะมีผู้ใดมีสติเหมือนมนุษย์ธรรมดาทั้งนั้นบ้างแล้ว

วันๆ เอาแต่กินเนื้อสดผักดิบ สูดอากาศบริสุทธิ์ของป่าเขา แท้จริงแล้ว
นั่นก็คือคนเถื่อน คนเหล่านี้จะมีระเบียบแบบแผนชีวิตได้อย่างไรแล้ว

ลองจินตนาการดูเอาเสียเถิด โจรผู้ร้ายฆ่าคน ฟันไม่เคยสี น้ำแทบไม่
เคยได้ชำระกาย โจรชั่วช้าที่ฆ่าฟันคนตาไม่กะพริบรวมตัวกันอยู่ในป่าลึก ร้อยกว่า
ชีวิต คิดหรือว่าเพียงได้สูดเอาอากาศบริสุทธิ์เข้าปอดแล้ว เจ้าพวกนี้จะสามารถ
กลายร่างเป็นผู้ที่มีความประพฤติดีไปได้

ท่าว่าภูหลงกลับขึ้นชื่อว่าแตกพวกผิดฝูง เข้ากับสังคมพรรคมารร้ายไม่ได้
แถมยังโง่เขลาอีกต่างหาก

---

⁶ จีดา (智多) : 智 ฉลาด 多 มาก และ จีดา (指多) : 指 มือ 多 มาก

กุหลองแห่งป่าเขียว ผู้มีชื่อติดหมายประกาศจับไปทั่วแผ่นดินจวงวอน⁷ กลับเดินทางมายังเมืองหังจู แดนศิวิไลซ์เพื่อเข้าออกบ่อนพนัน ส่วนเรื่องวรยุทธ์ นั้นไม่จำเป็นต้องเอ่ยถึง เป็นถึงรองหัวหน้าสมาพันธ์พยัคฆ์เหิน หนึ่งในสี่สิบแปด สมาพันธ์ป่าเขียว เจ้าผู้ร้ายฆ่าคนตอนนี้ที่ถูกทางการสั่งจับน่าจะประพาศิตินให้เข้ากับสถานภาพกลมกลืนไปกับกฎเกณฑ์สังคมของตน แต่สมองของกุหลองคงผิดแผกไปจากผู้อื่น จึงได้กล้าเสนอหน้าเข้าออกโรงบ่อนเป็นว่าเล่น

กุหลองมาโรงบ่อนได้ทุกวัน อีกทั้งยังสามารถได้ตัวเงินติดตัวกลับไป ด้วยทุกครั้ง

ขนาดแพ้ เงินพนันยังเป็นของมัน

เป็นไปได้อย่างไรนะหรือ

กุหลองมีกลยุทธ์เล่นพนันที่ธรรมดาสามัญมาก เมื่อชนะก็ขนเงินกลับ ยามแพ้ก็ไปดักขิงที่ตรอก

- ข้าเคยพนันเงินกับเจ้าตั้งแต่เมื่อไหร่ แคววไรชั่วครู่เท่านั้น เอาเงิน ข้าคืนมา หึ ริ้วเจ้าอยากตาย

ด้วยวิธีดังกล่าว แม้ไม่ค่อยสมเหตุสมผลนักแต่มันกลับได้ผลยิ่ง

หากคิดจะปลิดชีพตนเอง ยอมกระโดดลงทะเลสาบขอให้เสียยังดีกว่า คิดมีเรื่องกับกุหลอง มิเช่นนั้นแล้วอาจได้กลายเป็นเศษเนื้อวางเลือนโดยไม่รู้ตัว ความสามารถพิเศษของกุหลองอยู่ที่ยามยืมพลังวางมือหยาบใหญ่บนบ่าฝ่ายตรงข้าม แล้วยังมีฝีมือคนโคกล้ำพุดว่าจะไม่คืนเงินให้ละก็ ข้าเองก็อยากเห็นหน้ามันผู้นั้นสักครั้ง

---

⁷ จวงวอน หรือที่รู้จักกันในชื่อ จงหยวน ในภาษาจีน

และแม้เมืองหังจูจะเป็นเมืองที่เต็มไปด้วยคนอ่อนแอ แต่ก็เชื่อว่าจะไม่มี
ชาวยุทธ์ยอดฝีมือ

ชาวยุทธ์ที่ไม่กลัวโลหิต ไม่มี ชาวยุทธ์ที่ชอบโลหิตต่างก็มีใช้น้อย เพียง
มอบเงินทอง คนเหล่านั้นก็พร้อมจะเผชิญหน้ากับภูหลงได้ทุกเมื่อ

ท่าว่าโรงบ่อนเป็นสถานที่ที่ต้องการความสงบ ผู้นิยมการพนันมักไม่
ชอบสิ่งยุ่งยากใจ ที่เล่ามานี้มีใช้เพราะข้าเป็นผีพนัน แต่ขณะที่กำลังเล่นพนันนั้น
มักต้องการสมาธิ คงไม่มีนักพนันคนใดชอบให้เกิดเรื่องวุ่นวายขึ้นใกล้กับบริเวณ
ที่ตนกำลังได้เสียนัก

หากมีใครสักคนประมือกับเจ้าบ้าภูหลง ข้าของคงเสียหาย ฉะนั้น
กำแพงคงอาบไปด้วยโลหิต แล้วนักเสี่ยงโชคคนใดจะกล้ามาอีก บ่อนที่มีคนตาย
ใครอยากจะเสี่ยงโชคกัน โรงพนันที่ใดก็ตามในโลกนี้มักต้องการความสะอาด
สะอาดและเงียบสงบแทบทั้งสิ้น

จะไปแจ้งเจ้าหน้าที่ทางการให้ช่วยจับก็ไม่ได้ เพราะคนที่หน้าเงินเสีย
ยิ่งกว่าภูหลงก็คือพวกเจ้าหน้าที่ทางการ

โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ของหังจูนั้นมีความสามารถในการดมกลิ่นตัวเงิน
ได้ดีกว่าพรคมารเสียอีก

และดังที่ข้าได้บอกเล่าไว้ในตอนแรกว่าสิ่งเดียวที่สามารถละทิ้งได้ใน
หังจูก็คืออุจจาระ

หากว่ากันตามตรงแล้ว พวกข้าราชการก็ได้แตกต่างกันนัก พวกนั้น
เข้าออกโรงบ่อนราวกับเข้านอกออกในบ้านตนเองเพื่อเรียกร้อยเงินทอง หากผล
ร่อนขอให้ช่วยแม้เพียงครั้งก็จะสิงสถิตอยู่ที่โรงบ่อนไม่ไปไหนราวกับเป็นผู้มีพระคุณ
ช่วยเหลือชีวิตภรรยา

จนทำยที่สุดแล้ว ผู้ครอบครองโรงบ่อนหังจูได้มีด้วยกันถึงห้าคน

หากดูจากภายนอกแล้วตั้งแต่โรงบ่อนไปจนถึงกิจการการค้าทั่วทั้ง
หลายละม้ายคล้ายเกิดจากพ่อค้าต่างๆ แต่แท้จริงแล้วกลับประกอบด้วยตัวเกอ

ทั้งห้าที่คอยควบคุมการค้ามีดแห่งหังจู

ต้าเกอหรือที่เรียกว่า พีใหญ่

คนเหล่านี้ถูกเรียกว่าห้าปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ ซึ่งแท้จริงล้วนยังห่างไกลกับ
คำว่านักปราชญ์หลายขุม แต่ก็ต้องเรียกไปอย่างเสียมิได้

หัวหน้าใหญ่ของคนกลุ่มนั้นคือ ซอกบังพยอง เจ้าของร้านโบราณวัตถุ
ที่ชื่อ ‘มังกรทอง’

ซอกบังพยอง ชายชราผู้ล่วงเลยผ่านวัยหกสิบปีมาแล้วเมื่อไม่นานนี้มี
ใบหน้าอบอุณโอบอ้อมอารี แต่ทว่านั่นเป็นเพียงรูปลักษณ์ภายนอกเท่านั้น แท้จริง
แล้วกลับเป็นผู้ร้ายฆ่าคนที่มีฉายาว่า ปีศาจดาบมรณะ

เมื่อซอกบังพยองอายุยี่สิบปีได้เข้าร่วมกับหน่วยสังหารลับ ทำงานเป็น
นักฆ่าให้กว่ายี่สิบปีอย่างภักดีและได้ผลกำไรมากมาย ทว่าในท้ายที่สุดแล้ว ซอกบัง
พยองก็ได้ลงมือสังหารหัวหน้าตนเองแล้วยึดอำนาจตั้งตนเป็นหัวหน้าคนใหม่ เขา
เป็นมนุษย์ที่คล้ายตั้งหนังสือประวัติศาสตร์มีดแห่งยุทธภพ

เมื่อล่วงเลยเข้าสู่วัยชรา จิตสังหารจึงได้ค่อยสลายลงไปตามเนื้อหนัง
ที่พอกพูนขึ้น แต่ทว่าบางครั้งสายตาอันคมกริบของซอกบังพยองกลับส่งให้ผู้
ที่ถูกมองรู้สึกหวาดผวาราวกับเป็นเนอบนเซียง เขายังคงไม่ผิดกับอดีตผู้กล้าแห่ง
ยุทธภพเท่าไรนัก

ซอกบังพยองถือเป็นจอมยุทธ์ในตำนานแห่งหังจู

เนื่องด้วยเป็นชาวหังจูคนแรกที่ถูกจัดอันดับให้เป็นหนึ่งในสิบแห่งยอด
ทำเนียบฝ่ายมาร ความสามารถอันน่าทึ่งของซอกบังพยองมิได้อยู่ที่เพลงยุทธ์ หาก
เป็นการกระทำอำมหิตและลักษณะนิสัยยัต์เดิดขาดที่ผิดวิสัยชาวหังจู

ยุทธภพเต็มไปด้วยเล่ห์กลและแผนการร้ายมากกว่าที่ใด

และเชื่อว่าแม้เพียงยุทธ์เป็นเลิศแล้วจะสามารถมีชีวิตอยู่รอดได้ หากแต่
ต้องมีเล่ห์เหลี่ยมเพียงพอที่จะเอาตัวรอดจากคมดาบ ยาพิษที่แฝงมากับถ้วยน้ำชา
และยังจะต้องเป็นมนุษย์ที่เลือดเย็นพอที่จะหักหลังมิตรสหายได้อีก

ชอกบังพยองเป็นมนุษย์ดังกล่าว

ภายใต้เปลือกนอกที่ไม่เคยเปิดกิจการพนันอันใด แต่ความจริงแล้ว กลับถือเป็นเจ้าของโรงบ่อนทุกแห่งหน ผู้ใดก็ตามที่คิดเปิดโรงบ่อนจำต้องนำค่า ส่วยยามมอบให้แก่ชอกบังพยอง หากเกินกำหนดหรือส่งไม่ครบแม้แต่หุนเดียว มันผู้นั้นก็จะมีแต่ร่างไร้ซึ่งเงาหัว ชอกบังพยองเป็นปางจู⁸ ของหน่วยสังหารลับที่ เลื่องชื่อด้านความโหดเหี้ยม และมีอิทธิพลมากที่สุดในบรรดาพรรคมาร มีมือสังหาร เลือดเย็นที่สามารถฆ่าคนโดยไม่กะพริบตาอยู่ได้บังคับบัญชาอย่างคับคั่ง

คนเราเมื่อสูงวัยขึ้น อุปนิสัยก็มักจะเย็นลงตามกาลเวลา สมัยเยาว์วัย ถือดาบจับกระบี่ ยามล่วงเข้าสู่วัยอายุห้าสิบหรือหกสิบนั้นสมควรยิ้มแย้มปล่อย วาง ทว่าชอกบังพยองกลับไม่เป็นไปตามวัฏจักรสังคมนามนุษย์ กลับยังเป็นผู้มีความ อุดมทนต่ำ แม้จะเป็นกุหลาบ หัวหน้าหน่วยสังหารลับผู้นี้ก็ไม่คิดละเว้นเป็นพิเศษ ยามปกติแล้วเมื่อคิดที่จะฆ่าก็มีจำเป็นต้องห้วงหน้าพะวงหลัง สังหารเมื่อมันผู้นั้น ชัดผลประโยชน์ และฆ่าเมื่อมันผู้นั้นขวางหูขวางตา ยามใดเมื่อไรซึ่งเหตุผลให้ ละเว้นก็กำจัดเสีย

เมื่อผ่านการปรึกษาหารือแล้วชอกบังพยองจึงได้ข้อสรุป

- เอ็นดูมันหน่อยแล้วกัน

คำว่า ‘หน่อย’ ที่หลุดจากปากของชอกบังพยองนั้นหมายถึง เอาแค่นี้ให้ ศพที่ได้รับการเอ็นดูอย่าง ‘เบาๆ’ ถูกพบแถวเนินเขาไม่ใกล้ไม่ไกล

‘หน่อย’ ในที่นี้คือในความคิดของชอกบังพยอง แต่สำหรับชาวบ้าน ทั่วไปนั้นหมายถึง สภาพของศพที่ถูกฉีกทิ้งแทบไม่เหลือชิ้นดี

---

⁸ ปางจู แปลว่า หัวหน้าหน่วย หรือหัวหน้าพรรค

นั่นเป็นเพียงตัวอย่างที่หยิบยกขึ้นเพื่อให้เห็นภาพว่า มันผู้ใดที่กล้า บังอาจก่อความไม่สงบในโรงพยาบาลก็คงไม่ต่างจากที่ฆ่าได้เล่ามา มิใช่เรื่องที่พบเห็น กันบ่อยครั้ง และมีชีวะจะไม่เคยเกิดเหตุดังกล่าว ยามนี้คนในหน่วยสังหารลับ ต่างเริ่มหารีหรือวางแผนฆ่ากุหลองแล้ว

แผนการไม่มีสิ่งใดซับซ้อน

ไม่ว่ากุหลองจะเก่งกาจเพียงใดก็อยู่เพียงลำพัง ในขณะที่หน่วยสังหาร ลับคลาดล่าไปด้วยมือสังหาร ติดอยู่เพียงปัญหาเดียวกัน

กุหลองเป็นบุคคลระดับสูงของสี่สิบแปดสมาพันธ์ป่าเขียว และเป็นถึง ผู้อาวุโสหนึ่งในจำนวนแปดสิบคนแห่งป่าเขียวซึ่งถือว่าเป็นบุคคลสำคัญ หากเทียบกับ ยุทธภพทั้งหมด กุหลองอาจเป็นเพียงคนไร้ชื่อเสียงเรียงนาม แต่ทว่ากลับไม่ใช่ คนที่ผู้ใดจะสามารถปลิดชีพได้ เมื่อจำเป็นต้องสังหาร จำต้องรายงานเรื่องต่อ เจ้าสมาพันธ์ป่าเขียวเสียก่อน แล้วเมื่อได้รับอนุญาตจึงจะสามารถลงมือได้

คนของหน่วยสังหารลับเริ่มถกเถียงกันว่าฝ่ายใดจำเป็นต้องรับผิดชอบ มากกว่ากัน ทั้งรูปแบบการสังหาร และเมื่อสังหารกุหลองได้แล้วจะต้องสูญเสีย ทรัพย์สินเท่าใด หากสังหารกุหลองไม่สำเร็จจะสามารถตัดแขนสักข้างหนึ่งหรือตัดขา เพิ่มอีกท่อนหนึ่งได้หรือไม่ อีกทั้งกุหลองอาจมีหนี้สิน หรือมีบิดามารดาสูงวัยให้ ดูแล เป็นต้น

เมื่อได้ข้อสรุปว่าสามารถลงมือสังหารกุหลองได้ เหตุการณ์ที่เคยกล่าว ไว้ข้างต้นที่ว่า ‘หนอย’ จึงเกิดขึ้นได้

ในโลกนี้มีเพียงเด็กอมมือเท่านั้นที่ยังกล้าพูดเช่นนั้น

- ในยุทธภพไม่จำเป็นต้องมีลำดับ ชั้นตอน ไม่จำเป็นต้องวางแผน อันใดทั้งสิ้น ใครมีพลังกำลังมากกว่าก็ฆ่าผู้นั้น

คนเหล่านั้นเมื่อล่วงเลยเข้าวัยสามสิบปี ซ้ำกลับไม่เคยเห็นมันผู้นั้นพูด
เช่นนี้อีกเลย

ใช้ว่าคนเราจะต้องใช้กำลังเข้าหาหั่นกันเสมอไป เพราะถ้าทำทุกเรื่อง
ได้ตั้งใจไม่อาจมีอายุยืนยาว โดยเฉพาะคนในยุทธภพมักไม่เป็นตัวของตัวเอง
ทุกเรื่องราวมักลงเอยด้วยการใช้กำลัง เมื่อเริ่มเข้าไปแล้วหนึ่งชีวิต ก็อาจจะต้อง
ลงมือประหารประหารให้สิ้นซาก

ชอกบังพยองแม้จะอำมหิตแต่ก็ยังพอรู้หลักการ เพียงแค่จะจัดการกับ
หมาบ้าตัวหนึ่งไยต้องให้หังจุนองเลือด

เขาได้ส่งคนไปพบเจ้าสมาพันธ์ป่าเขียวเพื่ออธิบายสถานการณ์ หาก
ให้เล่าคงยืดยาว ขอย่อความได้ว่า ชอกบังพยองต้องการจัดการกับภูหลง ท่าน
ลำบากใจหรือไม่

สิบวันให้หลัง คำตอบก็มาถึง

ชอกบังพยองจึงจดหมายอ่านแล้วเรียกรวมตัวดวงทันที่ ฟ้าปราศรัย
ผู้ยิ่งใหญ่มักรวมตัวกันอยู่ที่ ‘เหลาสุรามากสมบูรณ’

เหลาสุรามากสมบูรณเป็นตึกสูงชั้นที่สูงที่สุดในเมืองหังจู เป็นผลงาน
ทะยานอยากของชอกบังพยอง ในยามแรกเริ่มก่อสร้าง มักมีผู้คนต่างสงสัยว่า
ตึกนี้จะสร้างได้อย่างไรถึงเจ็ดชั้น มิพังครืนลงมาหรือ

แต่ทว่าที่แห่งนี้กลับเป็นหนึ่งในสถานที่อันขึ้นชื่อของหังจูซึ่งมีแขกเข้า
ออกเหลามากมาย ชาวบ้านที่เดินผ่านไปมามักแหงนมองปล่องไฟบนยอดชั้นเจ็ด
แล้วเอ่ยด้วยความใคร่สงสัยว่ามันสูงจนเสียดฟ้าหรือไม่

ชอกบังพยองคงไม่รู้สิ่กราคาอันใด จึงได้อยู่บนตึกเจ็ดชั้นของเหลา
สุราเป็นนิจ ทั้งที่มีคฤหาสน์ชานเมืองกับแหล่งกบดานในเมืองอีกมากมาย แต่
กลับชมชอบที่จะฝังตัวอยู่บนเหลาสุรามากสมบูรณ

ณ ชั้นเจ็ดเป็นที่พักของชอกบังพยองกับภรรยาเฒ่า ชั้นห้าและชั้นหก
เป็นที่อาศัยของหน่วยอารักขาและลูกสมุน

ที่ชั้นเจ็ดนอกจากห้องพักของชอกบั้งพยองแล้ว ยังเป็นส่วนของสถานที่
หาหรือภารกิจสำหรับห้าปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ เมื่อต้าเกอทั้งห้าหาหรือกันภายในห้อง
แล้วได้ข้อสรุป จึงตัดสินใจเรียกตัวข้า

และนั่นจึงทำให้ข้าที่กำลังฟังคนเล่าเหตุการณ์ ‘จับเจ็ดครั้ง ปล่อยเจ็ด
ครั้ง’ ในเรื่อง สามก๊ก ที่โรงเรียนฯ ต้องถูกตามตัวออกมาเพื่อไปยังเหล่าสุรามาก
สมบูรณ์

ข้าอุตสาหะหรือขอฟังจนถึงฉากจู่หยงฮูหยินออกมาก่อนจึงค่อยไป แต่ดู
เหมือนว่าหน่วยสังหารลับจะฟังภาษาคนไม่รู้เรื่อง

สวรรค์ เหตุใดโลกนี้จึงมีแต่ผู้ที่ไม่ยอมเคารพความคิดเห็นของคนอื่น
อยู่มากเหลือเกิน

เจ้าคนที่ลักตัวข้ามาที่เหล่าสุรามากสมบูรณ์มีฉายาว่า ดาบหน้าปีศาจ
บุรุษผู้นี้บอกกับข้าว่านี่เป็นครั้งแรกที่ที่แห่งนี้อนุญาตให้คนนอกเข้าร่วมการหรือ
ของห้าปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ในรอบสิบปี

ข้าจึงถามต่อว่า

“แล้วเมื่อสิบปีก่อนมีใครเคยมา”

ดาบหน้าปีศาจหัวเราะร่ากับภฏตผีพลางตอบ

“ไม่รู้สิ เจ้านั้นเพิ่งจะตอบคำถามบ้างจุกอกก็โดนค้อนทุบศีรษะเสียแล้ว
แถมสนทนากันเพียงประเดี๋ยว จะไปทันจำหน้าค่าตาได้อย่างไร”

ดาบหน้าปีศาจบอกต่ออีกว่าไม่ให้ข้าต้องเป็นกังวล เพราะชอกบั้ง
พยองไม่ใช่ผู้ที่ชอบพูดคุยนัก

เมื่อเดินขึ้นไปจนถึงชั้นห้า ข้าก็มองเห็นชายร่างยักษ์ม้วนสั้นนั่งกอดอก

อยู่บนตั่งตรงปากทางเดิน

ชายร่างยักษ์มีท่าทางง่วงงุน อ้าปากหาพลางหรือตามองข้า ก่อนจะค่อยๆ ยันกายขึ้นกะพริบตาสองสามที แล้วหยิบไม้กระบองที่หนีบไว้กับเอวออกมา พลางเอ่ยขึ้นว่า

“นี่เป็นเขตหวงห้าม ห้ามขึ้นไปชั้นที่สูงกว่านี้”

อะไรกัน เจ้ายักษ์สามหาวันี้

เจ้ายักษ์ผู้นี้มีกล้ามเนื้อโป่งพองราวกับพร้อมจะแตกได้ทุกเมื่อ กับกล้ามเนื้ออ้อมหิมาราวกับปทุมถันของสตรี แล้วไหนยังจะลอนคลื่นหน้าท้องที่เป็นมัดนั้นอีกเล่า

เจ้ายักษ์จะต้องเป็นผู้ที่ดูแลตัวเองเป็นอย่างดีแน่กว่าจะมีร่างกายที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อใหญ่โตเป็นระลอกภูเขาเช่นนี้ได้ คงเอาแต่ฝึกพลังกำลังและควบคุมเรื่องอาหารเป็นแน่

แต่เจ้ายักษ์กลับมีช่วงกลางที่เรียวยาวติดกันกับช่วงบนอันกำยำอย่างชัดเจน จนข้าอดกลัวว่าหากเจ้ายักษ์เผลอสะดุดบันไดล้มลง ข้อเท้าคงหักไม่มีชั้นดี

ดาบหน้าปีศาจที่เดินตามเข้ามาที่หลังโบกมือ

“แขกของหน่วยสังหารลับ ท่านพักซะเถิด”

ร่างยักษ์จึงหันหลังเดินกลับไปนั่งที่เดิม

หย่อนก้นลงบนตั่งได้ไม่ทันไร เสียงกรนสนั่นหวั่นไหวก็เริ่มขึ้น ดูท่าเจ้ายักษ์จะหายใจไม่สะดวกถึงได้กระแทกกระทั้นสุดลมหายใจเข้าออกเช่นนั้น และการลุกขึ้นแล้วนั่งลงอีกครั้งคงไม่ใช่เรื่องง่ายตายนัก หรือว่าเจ้ายักษ์จะออกกำลังกายเพียงแค่ส่วนบนเท่านั้น ไม่เคยวิ่งเลยหรืออย่างไร

ดาบหน้าปีศาจคงอ่านความคิดข้าออกจึงได้เอ่ยขึ้นว่า

“ญาติพี่น้องห่างๆ ของท่านปางจุมักทำงานที่ลี้ลับพลาดตลอด ท่านเลยให้มาเฝ้าเครือข่ายที่นี่ แต่ถึงกระนั้นมันก็เก่งในเรื่องจับหนูไม่ให้เล็ดลอดขึ้นไปข้างบนได้ดีทีเดียว”

“เขาเดินได้ไหม”

“คงได้มั้ง”

ข้าก้าวขึ้นบันไดพลางเหลือบมองทางเดินตามจุดต่างๆ สองข้างทางเดินเรียงรายไปด้วยห้องหับมากมาย และได้ยินเสียงหรรษาของเหล่าบุรุษดังลุดลุดออกมาจากหลังประตู ดูท่าผู้ที่อยู่ด้านในคงกำลังเล่นพนันผ่อนคลายอารมณ์

ข้าแอบสำรวจบริเวณทางเดินและประตู ไม่เว้นแม้กระทั่งคนที่กำลังนั่งอยู่บนตั่งซึ่งมีกุญแจห้อยอยู่ที่เอว แจกันดอกไม้ ตำแหน่งของโต๊ะ... เก็บข้อมูลอย่างละเอียด

เหมือนไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอันใด

แต่ทว่านี่คือไหวพริบในการเอาชีวิตรอดจนกลายเป็นนิสัยติดตัวข้าไปเสียแล้ว

เมื่อเอาไว้ว่าปางจุกอกบังพยองจะค้นไม้คันทันมืออยากลงมือทำร้ายศิระษอันน่ารังเกียจของข้าเข้า ก็ข้าไม่อยากตายเปล่านี้

เมื่อเดินถึงชั้นห้าก็สามารถมองเห็นชายฉกรรจ์สองคนกำลังพูดคุยกันอยู่ คนหนึ่งถือกระบองเหล็ก อีกคนหนึ่งกำลังกอดอก บริเวณเอวมีมีดเสียบอยู่ลึกกว่าเล่ม

เมื่อทั้งสองเห็นข้าก็หยุดสนทนาพากันหันมาจ้องหน้า ดูแล้วฝีมือคงไม่เท่าไร แต่ก็คงใช้งานได้ไม่เสียข้าวสุก

เป็นคนลักษณะที่มีมากในยุคทอง

เหยี่ยมโหดอย่างพอดี เขลาอย่างพอเหมาะ เป็นมือสังหารระดับพอใช้ คนเยี่ยงนี้ข้าเห็นจนระอา

ส่วนอีกฟากของทางเดินนั้นก็มีอีกสองคนยืนยามอยู่ ทั้งสองฟากฝั่งต่างก็มียามเฝ้า มิต้องบอกก็รู้ว่าภายในแต่ละห้องย่อมมียามเฝ้าอยู่ด้วยเช่นกัน

ทั้งสองชั้นเต็มไปด้วยยามอารักขา

วางกำลังรักษาการณ์อย่างแน่นหนาจนเกินควร ดูที่ท่านปางจุกฝ่ายมาร

จะก่อกรรมทำเข็ญเอาไว้มากกว่าที่ซ้ำคิด

หรือว่าชอกบังพยองจะเป็นคนชั่วอ้อมกว่าที่ซ้ำเข้าใจ

อย่างไรก็แล้วแต่ ดังที่ท่านอาจารย์ได้กล่าวไว้ หวานเมล็ดพืชแบบใด ย่อมได้ผลเช่นนั้น ยิ่งก่อกรรมทำชั่วมาก ยิ่งต้องรับกรรมตอบแทน

แตกต่างกันเพียงแค่มือใดและอย่างไรเท่านั้น

ทางเดินบนชั้นเจ็ดกลับไปไม่มียามเฝ้า

แต่ซ้ำกลับสังเกตเห็นปลายรองเท้าของคนผู้หนึ่งยื่นออกมาตลอดทางเดิน ตามผนังจะเห็นรูเล็กๆ หรือว่ามีคนซ่อนตัวอยู่ในนั้น

ซ้ำแกล้งทำเป็นไม่รู้ เดินผ่านไปและหันไปยิ้มให้กับผู้ที่อยู่เบื้องหน้า

บุรุษวัยสามสิบกลางๆ มีเส้นผมประปราย เขาผู้นั้นกลับไม่มีปฏิกิริยาโต้ตอบให้กับรอยยิ้มของซ้ำ กลับขบขมขำแน่น สีหน้าไร้ความรู้สึก หากแต่แววตาใสจนแทบเรียกได้ว่าประหลาด ขณะที่เส้นเลือดปูดโปนโอบล้อมนิ้วมือทั้งสิบของเขา

เจ้านี้เป็นของแท้

กลิ่นอายสังหารแผ่ออกมาจากกาย ผู้ใดก็ตามที่เป็นศัตรู บุรุษผู้นี้คงพุ่งประชิดตัวหวังรัดคอให้จบชีวิต แม้ไม่ตาย ร่างกายคงอัมพาต ช่างเป็นมนุษย์ที่อันตรายมาก

หากเป็นไปได้ ซ้ำก็ไม่อยากเผชิญหน้ากับคนชนิดนี้

ดาบหน้าปีศาจคงอ่านสีหน้าซ้ำออกจึงได้กระซิบข้างหูว่า

“อีดัล ฉายาหัตถ์ทมิฬ ก่อนหน้านั้นเป็นผู้คุ้มกันภัยอยู่ที่สำนักคุ้มกันภัยหังจู แต่เพราะโลกเกินไปถึงโดนขับออกมา เวลานี้ทำงานให้กับปางจู ปกติจะทำหน้าที่อารักขาปางจู แต่เมื่อจำเป็นก็สามารถเป็นมือสังหารได้ ระวังอย่าไปมีเรื่องกับอีดัลเข้าละ ไม่ใช่เพราะวรยุทธ์อย่างเดียวหรอกนะ แต่ว่ามันเป็นประเภทถึงไหนถึงกันกัดไม่ปล่อย แถมยังหนึ่งเหนียวทนทานยิ่งกว่าสิ่งใด ไม่ว่าฟันแทงอย่างไรก็ไม่ยอมหยุด ไล่ล่าไม่เลิกรา คราวที่แล้วโดนแทงไปหลายสิบแผลแต่ยัง

รอดมาได้ จนได้อีกฉายาว่า เทพฆ่าไม่ตาย”

“โอย ข้าไม่สู้ด้วยอยู่แล้ว เหตุใดจะให้ไปสู้กับคนแปลกหน้า”

ทว่าในสมองข้าได้หาทางสังหารมันเอาไว้เรียบร้อยแล้วว่าจะใช้วิธีไหน อย่างไร

ถึงได้บอกอย่างไรเล่าว่าการเป็นชาวยุทธซ่างยากเย็นยิ่งนัก

เมื่อพบคนก็ต้องคำนวณแล้วว่าผู้้นั้นมีความสามารถเพียงใด และจะหาทางฆ่าอีกฝ่ายหนึ่งได้อย่างไรก่อนที่จะทำความคุ้นเคย อีกทั้งก็มักจะต้องคาดการณ์เอาไว้แล้วว่า ผู้ใดแข็งแกร่งกว่า ถ้าสู้กันใครจะทานทนกว่า

มิได้ยากจะคิด แต่สมองก็สั่งการไปเช่นนั้น

เฮ้อ คนทั่วไปก็คงเป็นเช่นนั้น เพียงแต่สิ่งที่คิดนั้นเป็นเพียงจินตนาการ ผิดกับเราชาวยุทธซ่างที่ต้องลงมือทำกันจริงเท่านั้น

แต่นั่นกลับเป็นความแตกต่างมหาดศาล

ห้าปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ นั่งอยู่บนเหลาชันเจ็ด ต่างมีสีหน้าขุนเคือง ดวงตาเต็มไปด้วยแววตำหนิขัดแย้ง

หากแต่ดวงตาของซอกบั้งพยองเปล่งประกายระยิบที่สูงสุดในหมู่คนทั้งหมด และฉายแววไม่สบอารมณ์เปิดเผย

ผู้อาวุโสที่เหลือทั้งสี่ตกอยู่ในความเงียบ และในจำนวนนั้น หนึ่งในคนดูหนุ่มและอ้วนที่สุด แต่ถึงกระนั้นก็น่าจะอายุกลางสี่สิบไปแล้ว ต้าเกอผู้นี้ที่นามว่าโคแสงเอ่ยถามขึ้น

“เด็กของเราบอกว่าเจ้ามีความสามารถไม่เบา ได้ข่าวว่าเจ้ามาจากสำนักเลือดเหล็ก”

“ขอรับ”

ข้าลู่บถ้วยน้ำซาเย็นซี้ดพลางตอบ

ซาทั้งซมทั้งผาด

ใบซารสซาติธรรมา แถมยังซงผิดวิธีเสี่ยอีก กว่ซาซาจะถึงมือซาก็เย็นซี้ดเสี่ยแล้ว ถ้วยซาค้อยๆ เี่ยงเพลิงที่อยู๋ภายในออกมา ดูเหมือนว่าทำทางและวิธี การต้อนรับแขกของเหล่าต้าเกอจะไม่ค้อยเข้ากับเนื้อความที่จะพุดกับซ้าเท่าใดนัก

โคแซงเอ่ยถามอีก

“ได้ยินมาว่าเจ้าเป็นศิษย์ที่โดดเด่น... เหตุใดถึงมาหังจูเสี่ยละ”

“ซ้าน้อยมีเหตุผลส่วนตัวเล็กน้อย”

“ก็นั่นนะสิ ซ้าก็อยากรู้ว่าด้วยเหตุผลส่วนตัวอันใด”

ซ้ายกซาไขว่ห่าง

เรื่องทำนองนี้ไม่ว่าเมื่อใดที่ไหนก็ทำให้ซ้ารู้สึกอึดอัดทุกครั้งที่ต้องเอ่ยยั้งผ่ายตรงซ้ามเป็นห้าปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ด้วยแล้ว ยิ่งรู้สึกไม่สมควรยิ่ง แต่เมื่อมาถึงขนาดนี้แล้ว ซ้าคงได้แต่พยายามเรียบเรียงถ้อยคำให้ดูเบาลง

“ปัญหาเรื่องเงินขอรับ”

“เงินหรอ”

“ซ้าเล่นพนันเล็กน้อย”

“การพนัน! เออ ซ้าเคยได้ยินมาบ้างเหมือนกันว่าเจ้าชอบซ้าๆ ออกๆ โรงป๋อนของเราวกับซ้านอกออกในบ้านตัวเอง พิไร่ การพนันถ้าไม่เล่นเลยเถิดมันก็เป็นเกมทีสนุก แต่ถ้าไม่รู้จักยั้ง ชีวิตได้ล้มจมเป็นแน่ แล้วเจ้ามีหนี้สินเท่าไรร่ละ”

“จำนวนหนี้ไม่ใช่ปัญหาใหญ่ แต่ว่ามันเป็นเงินของสำนัก”

“เงินสำนัก? เจ้าก่อเรื่องใหญ่ไม่เบาเลยนี่ พลาดมหันต์ เพราะสำนักไหนๆ ก็มักไม่ชอบเรื่องพรรคนี้ ลองได้แอบเอาเงินไปแล้ว มักไม่เอามาคืน เจ้าจึงโดนขับออกจากสำนักหรือ”

“ไม่ถึงขนาดนั้นขอรับ แต่ปัญหานั้นอยู่ที่สตรีต่างหาก”

“สตรี?”

“ข้าเจอแม่นางท่านหนึ่งในบ่อน ข้าเสียพนัน อารมณ์ขุ่นมัว จึงอยาก
ผ่อนคลายเสียหน่อยเลยออกไปกับนาง...”

ข้าลึงเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยปากออกมาได้

“นางเป็นผู้หญิงของท่านเจ้าสำนัก”

ผู้อาวุโสทั้งหลายต่างหน้ามัวคือขมวด สีหน้าแสดงชัดว่าในโลกนี้ยังมีคนสกปรกเยี่ยงนี้อยู่หรือ คนสูงวัยส่วนใหญ่ก็คงคิดเช่นนี้ ต่างหัวโบราณเสมอกับเรื่อง of ชายหญิง

ข้ารีบพูดต่อทันทีก่อนที่ชอกบังพยองจะเรียกสมุนที่ถือค้อนเป็นอาวุธเข้ามา

“แต่ข้าไม่ได้ตั้งใจนะขอรับ ข้าก็เพิ่งรู้ภายหลังจากตื่นขึ้นมาแล้ว คือนั้น
ดีกมาก แถมแม่นางคนนั้นยังแต่งหน้าเสียหนา ข้าไม่อาจรู้ได้ว่าแม่นางคนนั้นเป็น
ผู้หญิงของท่านเจ้าสำนัก หากรู้ข้าคงไม่ทำเป็นอันขาด”

“แล้ว? โดนจับได้จ้ะนี่”

“พอล้มตาก็สับตากับท่านอาจารย์ ข้าเลยต้องป้องกันตัวเล็กน้อย”

“เข้าใจแล้วว่าเหตุใดเจ้าถึงมาอยู่ที่หังจู ป้องกันตัว? หมายความว่าไง”
บัดนั้น ข้าก็รู้สึกที่ตัวเองปากพล่อย แต่เมื่อได้หลุดปากออกไปแล้วจะ
ให้หยุดเล่าเสียต่อๆ ผู้อาวุโสเหล่านั้นคงไม่เชื่อว่าข้าไม่ทำอันใดแน่

ข้าแก้ตัวตะกุกตะกัก

“...ท่านคงไม่คิดว่าข้าจะอยู่นิ่งเฉย ยอมให้ถูกจับเชือดหรือกนะ”

ใบหน้าของพวกเขายับย่นยิ่งกว่าเก่า

“แล้วอย่างไร เจ้าฆ่าอาจารย์จ้ะนี่”

สีหน้าของเหล่าต้าเกอบ่งบอกชัดเจนว่ากำลังเหยียดหยามข้า ผู้ชรา
ส่วนใหญ่ก็เป็นเช่นนี้ มักให้ความสำคัญกับลำดับชั้นอายุ

ข้ารีบพูดเสริมก่อนที่ชอกบังพยองจะเรียกสมุนถือค้อนหรืออาวุธที่นำ
สะพริงกลั้วกว่านั้นเข้ามา

“ไม่ถึงเช่นนั้นหรอก เพียงแค่กระดูกหักท่อนสองท่อน ข้าพลังมือไม่ได้
ตั้งใจ เพียงครั้งเดียวเท่านั้นจริงๆ ท่านอาจารย์โชคร้าย...โดนตรงจุด...”

“เยี่ยมยอด”

ผู้อาวุโสอีกคนที่นั่งเงิบมาตลอดเอ่ยขึ้นแผ่วเบา

โคแซงถอนหายใจก่อนจะกล่าวขึ้นว่า

“มีอีกหรือไม่เช่นนั้นว่าวงเพลิงเผาสำนัก หรือวางยาฆ่าศิษย์ร่วมสำนัก
อะไรเทือกนี้”

“คงมีอะไรเข้าใจผิดไปนิด เหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมดเป็นเพราะวันนั้นข้าเมา
เล็กน้อย แถมลมก็พัดเสียแรงจน...”

“หยุด! หยุดได้แล้ว”

โคแซงพูดขึ้นต่อเบาๆ เมื่อได้ยินคนเอ่ยห้าม

“ประวัติศาสตร์อันยาวนานของสำนักเลือดเหล็กถูกเจ้าทำลายไปนับ
หมื่น”

ข้าถอนหายใจ

“คงเป็นเช่นนั้น”

ข้ายอมรับว่ากล่าวเกินจริงไปบ้าง

แต่สิ่งที่คนในยุทธภพกระทำก็สกปรกไม่แตกต่างกันหรอก ฆ่าคน ซึ่ง
ทรัพย์ คืองานของเราชาวยุทธ์

ชาวยุทธ์ไม่ทำนา ไม่ค้าขาย เปล่อยๆ อาจจะทำได้ไม่เป็นเสียด้วย วัน
ทั้งวันได้แต่ฝึกวิทยายุทธ์และเล่นพนันแก้เบื่อ

การที่มานั่งอยู่บนเหลาสุราชั้นสูง มือโอบนารีวัยเยาว์ กินอาหารเลิศ
รสนั้นก็ไม่ได้ผิดแปกไปจากความจริงที่ว่านั้นหรอก สำนักเลือดเหล็กก็ด้วย หน่วย
สังหารลับของคนพวกนี้ก็ไม่มีสิ่งใดให้น่าภาคภูมิใจ

อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าสีหน้าของห้าปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่จะไม่ค่อยแจ่ม
ชื่นนัก ทั้งหมดคงลงความเห็นกันว่าชีวิตข้านี้มันบัดซบ กล้าเป็นคู่กับผู้หญิง
ของอาจารย์ตัวเอง ข้าแอบทำเลื่องมองประตูทางออก รู้สึกถึงแรงกดดันบางอย่าง
พุ่งมาจากหลังประตูบานนั้น บางทีเจ้าคนที่ถืออาวุธค้อนคงกำลังตั้งท่าเตรียม
พร้อมที่จะกระโจนเข้ามาได้ทุกเมื่อ

ห้าอาวุธเฝ้าต่างมองหน้ากันสັกซັก และกระซิบเสียงทุ้มต่ำ

“ถึงจะเลวแค่ไหนก็ไม่น่าจะทำเรื่องเช่นนั้น...”

“ข้ากำลังสงสัยว่าเราสมควรฆ่ามันก่อนดีไหม...”

“รีจะปล่อยไปอย่างนี้...”

ชอกบังพยองที่หนึ่งเงยมาตลอดเปิดปากขึ้น

“ใจกล้าดีนี่ ภูเก็ตใจข้านัก”

คำพูดประโยคเดียวของชอกบังพยองมีพลังมากพอที่จะเปลี่ยน
บรรยากาศจากหน้ามือเป็นหลังมือได้ในพริบตา

“...นั่นสินะ ต้องใจกล้าถึงจะถือว่าเป็นบุรุษแท้จริง”

“ถูกแล้ว กำปั้นมีตาที่เห็นกัน กวดแกว่งไปมาย่อมต้องมีพลาดกันบ้าง”

“นั่นสินะ เขาถึงได้มีคำว่ายกลียดกำปั้นได้แต่อย่าเกลียดคนไหนเล่า”

“ชาวยุทธโธอย่างเราเดินบนคมดาบคมกระบี่ มีเรื่องไหนที่จะน่ายินดีไป
กว่าคลื่นรุ่นหลังแรงกว่าคลื่นลูกเก่าบ้าง”

“เกิดเป็นชายต้องเก่งบู๊ นิสัยดีงามไปก็แค่นั้น”

ชอกบังพยองหรีตามองข้าท่ามกลางเสียงเยินยอ

“ข้ามีเรื่องให้เจ้าจัดการ ส่วนคำตอบแทนค่อยจ่ายภายหลังงานสำเร็จ”

ข้าเผยอยิ้มเล็กน้อย

กำลังต้องการเงินอยู่พอดี ช่างมาได้จังหวะเหมาะ ไม่นึกมาก่อนว่าห้า
ปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่จะเป็นฝ่ายมาหาข้า ถ้าเป็นนางของคนพวกนี้ นั่นสินที่ข้ายิ้มมา

กัหายห่วง

ชอกบังพยองเป็นฝ่ายเจรจาคนเดียว

“ผู้จักกุหลง ดาวทรงเล็บพิฆาตใหม่”

“เคยเห็นสองสามครั้งในโรงบ่อน แต่ข้าก็เห็นมันกำลังต๋อยตีผู้ที่ชนะมันทุกครั้ง”

“มันทำให้แม่น้ำในหังจูขุ่น ปล่อยมันไว้อย่างนี้คงไม่ดีเท่าไร”

ชอกบังพยองหยุดพูด หลับตาลงพลงเงยศีรษะฟิงพนักเก้าอี้ โดยปกติแล้วผู้ที่เป็นหัวหน้ามักพูดน้อย แล้วปล่อยให้ส่วนที่เหลือพูดลูกกะจ๊อกเป็นคนสานต่อ แต่ทว่าเขาผู้นี้กลับพูดมากจนเกินไป

โคแซงกล่าวต่อจนน้ำลายกระเซ็น

“หังจูเป็นสถานที่เยี่ยงไร ก็อย่างที่เจ้ารู้ว่ามันเป็นเมืองหลวงอันงดงาม และเป็นหน้าเป็นตาของแผ่นดินจุงวอน ไม่ว่าจะ เป็น นักปราชญ์ นักกวี ผู้เยี่ยมยุทธ พระผู้ทรงศีล คนมากคุณธรรม หรือแม้แต่ข้าราชการระดับสูงต่างก็อยากมาเหยียบแผ่นดินหังจูครั้งหนึ่งในชีวิตก่อนตายทั้งสิ้น ที่แห่งนี้ไม่ใช่ที่ที่เจ้าผู้ร้ายฆ่าคน พรรคमारอย่างกุหลงจะมาอยู่ได้”

ผู้อาวุโสที่เหลือต่างรีบพูดเสริม

“เจ้าหนอนสกปรก เพราะมันทำให้หังจูต้องแปดเปื้อน”

“พวกเราได้ข้อสรุปแล้วว่ากุหลงไม่เหมาะสมกับดินแดนตั้งงามแห่งหังจูนี้”

ลึกลงไปแล้วไม่รู้ว่าคนพวกนี้คิดอย่างไรกับคนอย่างข้า แม้ว่าข้าจะไม่เทียบเท่ากับนักปราชญ์นักกวี แต่ก็น่าจะไม่น้อยหน้าไปกว่าผู้เยี่ยมยุทธเท่าใดนัก ข้าพยายามตีสีหน้าเคร่งขรึม

แต่ดูเหมือนไม่ค่อยได้ผล

ห้าปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ต่างมองมาที่ข้าด้วยสายตาดูหมิ่นเหยียดหยาม น่าจะดีกว่านี้หากข้าไม่เอ่ยถึงเรื่องพิพาทระหว่างอาจารย์

ข้าเล็กตีหน้าเครื่องขีมิที่ไร้ประโยชน์ก่อนจะหันไปชี้จุดปัญหาสำคัญที่
ห้าปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่กำลังวิจารณ์

“ข้าไม่เห็นด้วยที่จะไปยุ่งกับภูหลง มิเช่นนั้นทางสมาพันธ์ป่าเขียวจะ
แทรกมือเข้ามา”

“ไอ้พวกโจรป่าป่าเถื่อน”

โคแซงสภถ ก่อนจะหันมาแก้ตัว

“ข้าไม่ได้กลัวพวกมัน ไม่มีผู้ใดในหน่วยสังหารลับกลัวหรอก”

จริงหรือ

“ถ้าเกิดเรื่องวิวาทขึ้นคงนำราคาบุญใจไม่น้อย พวกข้าจึงติดต่อไปทาง
สมาพันธ์ป่าเขียวแล้วว่าขอส่งสอนภูหลง”

ความเจียมเข้าครอบคลุมอยู่ช่วงหนึ่ง ห้าปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ต่างปิดปาก
สนิท สิ้นน้ำป็นยาก

ข้ารออยู่นานจนต้องเอ่ยถาม

“แล้วไงต่อขอรับ”

โคแซงหน้าเหยเถ

“ปฏิเสธถ่ายเดียว”

ซังกยอง เจ้าสมาพันธ์ป่าเขียวมีบุตรสาวเพียงหนึ่งเดียว อีกทั้งยังเป็น
ดั่งแก้วตาดวงใจที่ซังกยองเฝ้ารอมากกว่าห้าสิบปีถึงได้มา แม้เจ้าสมาพันธ์ผู้นี้จะมี
นิสัยโหดร้ายแต่กับลูกนั้นดูแลทะนุถนอมยิ่งกว่าแก้วแหวนเงินทอง และเดือนหน้า
ก็จะถึงวันมงคลสมรสของบุตรสาวอีกด้วย

“แต่เจ้าสมาพันธ์ก็ตบแต่งลูกสาวให้กับขุนนางฮยอนรยอง⁹ ที่อยู่ต่าง

---

⁹ ฮยอนรยอง เป็นตำแหน่งขุนนางระดับห้าในสมัยจินราชจนถึงสมัยโชซอน ทำหน้าที่ดูแลเมือง

เมือง มันไม่น่าฆ่าหรือหรือ ตัวเองเป็นหัวหน้าโจรป่า แต่ลูกเขยกลับเป็นถึงผู้ดูแลเมือง ดูท่าว่าซังกยองจะวางแผนกินหัวกินหางกินรวบตลอดรายทางเป็นแน่ กฎบ้านกฎเมืองเหตุใดปล่อยให้เหลวไหลเช่นนี้”

โคแซงกระแทกเสียงไม่พอใจ เห็นเจ้าของโรงบ่อนทำที่เป็นห่วงบ้านเมือง ซักกลับเป็นห่วงวันข้างหน้าของแผ่นดินเสียยิ่งกว่า

เขาบ่นต่ออีกชั่วอึดใจใหญ่กว่าจะก้าวเข้าสู่บทสรุป

“ซังกยองบอกว่าไม่อาจให้เกิดเรื่องนองเลือดในวันใกล้พิธีสมรสสำคัญของบุตรสาวได้”

“แสดงว่าหากงานพิธีมงคลเสร็จสิ้นก็สามารถจัดการได้งั้นหรือ”

“เปล่า กลับบอกว่าจะเรียกภูหลงมาสั่งสอนเอง ขอให้ทางเราไว้หน้าสักครั้ง บุตรสาวหัวแก้วหัวแหวนของซังกยองสนิทกับภูหลงมาก ถ้าได้ข่าวว่าอาสูดที่รักตาย นางคงเสียใจไม่น้อย เหลวไหลสิ้นดี พวกเจ้าก็เคยเห็นหน้าภูหลงแล้วใช่ไหม หน้าตาอย่างนั้น ขนาดข้าที่เคยผ่านร้อนผ่านหนาวมายังไม่อยากเจอแม้กระทั่งฝันถึง แล้วนั่งหนูนั่นอายุเพียงสิบห้าจะไปสนิทสนมกับท่านอาแบบนั้นได้อย่างไร แม้ว่านางจะใจกล้ากว่าเด็กสาวธรรมดา แต่ข้าไม่อาจเชื่อเด็ดขาดว่า จะเป็นไปได้”

“นางเติบโตมากับฝูงโจรป่า ความรู้สึกรักนึกคิดของนางอาจผิดแผกแตกต่าง”

“เหลวไหล”

มันดูเหลวไหลสิ้นดีอย่างที่ว่า แต่เมื่อซังกยองได้กล่าววาทะออกไปแล้ว นั้นหมายความว่าต้องทำตามวาทะนั้น เสมือนเป็นกฎของยุทธภพ

ในยุทธภพการไว้หน้าถือเป็นสิ่งสำคัญเหนืออื่นใด ไม่เพียงแต่ไว้หน้าตนเองแต่ยังหมายรวมถึงการไว้หน้าผู้อื่นด้วย มิฉะนั้นการต่อสู้คงไม่อาจหลีกเลี่ยง

ก่อนที่ทางซอกบังพยงจะจัดการภูหลง การแจ้งข่าวแก่สมาพันธ์ป่าเขียวก็เพื่อเป็นการไว้หน้า และที่สมาพันธ์ป่าเขียวยกอ้างเรื่องงานมงคลสมรสของ

บุตรสาวก็เพื่อขอให้เลิกแล้วต่อกัน ซึ่งได้ถือว่าเป็นการไว้หน้าทางหน่วยสังหารลับ ทั้งคู่ต่างฝ่ายต่างไว้หน้าซึ่งกันและกัน โดยปกติแล้วเรื่องทุกอย่างคงยุติ แต่ถ้ากุหลองก่อเรื่องขึ้นมาอีกครั้ง ทางหน่วยสังหารลับก็สามารถจัดการได้เลยโดยไม่ต้องแจ้งข่าวล่วงหน้า

ข้าพยายามเฝ้าดูอารมณ์ของผู้อาวุโสทั้งห้า

แม้เรื่องราวจะดำเนินมาจบจนถึงตอนท้าย แต่สีหน้าของทั้งห้าก็ยังไร้แววดีขึ้น

“อิม แม้จะไม่ถูกใจพวกท่านนัก แต่ก็พอได้ผลสรุปแล้วมิใช่หรือ แล้วเหตุใดพวกท่านยังทำสีหน้าเคร่งเครียดแบบนั้นอีก”

โคแซงตรงเสียงต่ำ

“ข้าก็เห็นว่ามันจะจบลงเพียงเท่านั้นเช่นกัน แต่ว่าเมื่อวานนี้กุหลองได้วางพนันเงินก้อนใหญ่แล้วกวาดไปเสียเรียบ” ข้าเบิกตากว้างทันที

“กวาดเรียบ?”

“เป็นเกมพนันชนิดหนึ่ง ไม่รู้มันไปเอาเงินอื่นจา¹⁰ มาจากที่ใดตั้งพันกว่า냥¹¹ ข้าไม่ได้พูดเกินจริงเลยนะ กุหลองถึงกับขนเงินใส่เกวียนเล็กๆ มาเชียว เจ้านั้นบอกว่าจะจากห้องจุกอยากเล่นเดิมพันใหญ่สักตา เจ้าไม่รู้หรือว่าระหว่างนั้นมันสูบเอาเงินจากบ่อนเราไปมากเพียงใด พวกเราคิดถึงโอกาสนี้เรียกทบทัน ทบดอกคืนเลยอนุญาตตามที่มันขอ อย่างที่เจ้าเคยเห็นนั่นแหละว่ามันเล่นพนันไม่เก่ง ดังนั้นเราจึงจัดหาเจ้ามือที่เก่งที่สุดมาเล่นกับมัน”

“คงแพ้ละสิ”

“ตอนแรกฝ่ายเราได้ทีละนิด แต่พอถึงตาสุดท้ายกลับเสียเงินอื่นจาห้า

---

¹⁰ อื่นจา คือ เงินที่ทำจากโลหะเงิน

¹¹ 냥 คือ สกุลเงินโบราณของเกาหลี

พันนยางให้มันไป เนื่องจากมันเห็นว่าตึกดินมากแล้วจึงขอเล่นตาสุดท้ายแล้วจะกลับ จึงทุ่มเงินที่เหลือลงเดิมพันหมดหน้าตัก ในที่สุดทางเราก็เสียทำให้กับมันจนได้”

เดิมพันตั้งเงินห้าพันนยางในตาเดียว เหรียญเงินเจ็ดสิบบุน¹² เท่ากับเงินอื่นจาหนึ่งนยาง ถ้าเงินอื่นจาห้าพันนยางก็เท่ากับสามแสนห้าหมื่นมุน เงินมากมายก่ายกองจะชนออกไปได้อย่างไร ขนาดตัวข้าเองที่ชอบเล่นพนันยังไม่เคยเห็นเงินเดิมพันที่เล่นสูงเช่นนี้มาก่อน

ข้าได้แต่พึมพำเบาๆ

“คงเป็นการพนันที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกหล้านี้เชียวนะขอรับ”

“ยิ่งใหญ่บ้าบออันใด มันต้องใช้กลโกงแน่ น้ำหน้าอย่างมันจะเอาสิ่งใดมาชนะเจ้ามือของเราได้”

“ท่านมีหลักฐานหรือ”

โคแซงถึงกับไอออกมาโดยแรง

ใบหน้าที่แดงชานบ่งบอกได้ว่าพวกเขาไม่มีหลักฐาน ดังนั้นจึงไม่สามารถจัดการอะไรกับกุหลองได้ ถ้าตะต๋องกุหลองโดยที่ไม่มีหลักฐานชี้ชัดว่าโกงก็เตรียมรับศึกหนักจากทางสมาพันธ์ป่าเขียวเป็นแน่แท้

“ข้าจะต้องหาให้ได้ พวกเรามีสายที่วางไว้ข้างกายมัน เพียงรอให้หาหลักฐานเจอเท่านั้น”

“อืม คงเช่นนั้นขอรับ”

ข้าว่าป่านนั้นกุหลองคงไม่รือรือเพิกเฉยอยู่หรอก

เรื่องอันใดกุหลองจะรอให้ถูกเชือดในหังจู หากมีเงินมากขนาดนั้นไปที่ใดก็เป็นสวรรค์บนดินทั้งสิ้น ไม่ว่าจะป็นนักปราชญ์ นักกวี ผู้ยิ่งใหญ่แค่ไหนก็เลือก

---

¹² มุน คือ สกุลเงินโบราณของเกาหลี

เงินอื่นจาห้าพันนยามากกว่าหังจูอยู่ดี

ข้าพยกหน้า

“พวกท่านจะให้ข้าช่วยตามหาคนทรยศหรือ”

“เจ้าน่ะหรือ ไม่หรือก เจ้าน่ะมันคนใช้แรงมากกว่าใช้สมอง”

ข้ารู้สึกปวดแปลบขึ้นมาเสียดัง

แม้ข้าจะทำตัวเป็นผู้ปิดเป้าทุกข์ตามตรอก (หมายถึงทำตัวนั้กเลง) แต่ตอนวัยเยาว์ ข้าก็ขึ้นชื่อว่าเจ้าปัญญาที่สุดในหมู่บ้าน ตอนอายุได้สามขวบ ข้าท่องอักษรจีนพันตัวจนสามารถอ่านกวีนิพนธ์เม้งจือ คัมภีร์แท๊ก¹³ ดูท่าข้าคงกินน้ำหมึกมาตั้งแต่ยังอยู่ในครรภ์มารดา ดังนั้นเมื่อเปรียบกับชาวยุทธทั่วไป ข้าจึงมีปัญญามากกว่าผู้อื่นหลายเท่า

ข้าแย้งอย่างไม่ค่อยพอใจนัก

“สมองข้าดีนะ”

ชายชราที่กำลังกินขนมต็อกไชปยอง¹⁴ อยู่มุมห้องระเบิดเสียงหัวเราะจนข้ากลัวขนมจะติดคอ เขาพยายามหยุดเสียงหัวเราะ จ้องหน้าข้าก่อนเอ่ยขึ้นว่า “แล้วสมองใครกันที่มันคิดทำเรื่องเสียมเสียมให้กับสำนักเลือดเหล็กจนย่อยยับ”

เขาคือ จินไชยู ชายชราผู้มีรูปลักษณ์คล้ายดั่งบัณฑิต สวมหมวกขนาดใหญ่ ผู้ที่เคยเป็นขุนนางจินชา¹⁵ ซึ่งมีสถานศึกษาขนาดใหญ่ที่สุดในเมือง ท่าทางคร่ำครึทำตัวเป็นบัณฑิตสมณะแต่แท้จริงแล้วกลับเป็นผู้ค้าสตรี ทุกคำคืนได้นอนกอดหญิงสาวและลี้มลองสตรีหน้าใหม่ ถือเป็นมนุษย์แห่งระคะคนหนึ่ง

¹³ แท๊ก หรือชื่อที่รู้จักกันดีคือ ต้าเสวีย ในภาษาจีน

¹⁴ ไชปยอง ขนมต็อกชนิดหนึ่งทำจากข้าวเหนียว

¹⁵ จินชา หรือ จันสื่อ ในภาษาจีน คือวุฒิบัณฑิตชั้นสูง

แม้ว่าข้าจะเคยกระทำเลวมามากเพียงใดก็ยังไม่เคยคิดที่จะกระทำตัวชั่วซ้ำเช่นจินโชยู

ข้าเอ่ยชัดเสียงแข็ง

“สำนักยิ่งใหญ่อย่างสำนักเลือดเหล็กไม่ใช่ว่าผู้ใดจะทำลายลงได้โดยง่าย”

“เหอะ โอหังไม่ใช่เล่น”

จินโชยูก็มีฝีปากเก่งไช่ย่อย ขณะที่เขากำลังจะกล่าวต่อ ซอกบังพยอมได้ลืมตาขึ้น จินโชยูจึงหุบปากลง หัวหน้าใหญ่แห่งหน่วยสังหารลับจ้องมองมาที่ข้าก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชาจัด

“ข้าต้องการให้เจ้าทำสิ่งบางอย่าง”

“เชิญท่านกล่าวออกมาเถิด”

“ฆ่ากุหลอง แล้วค่อยมารับเงินค่าตอบแทน”

ข้าอ้าปากค้างทันที

ขนาดหน่วยสังหารลับยังไม่กล้าลงมือแล้วจะให้ข้าสังหารมันได้อย่างไร ไหนเลยยังต้องคอยหลบหนีการตามล่าจากสมาพันธ์ป่าเขียวอีก ท่านลื้อข้าเล่นไช่หรือไม่ ท่านควรจะต้องการสองอย่างสิ มิใช่อย่างเดียว แล้วชีวิตข้าล่ะ สารพัดคำถามจุกอยู่ที่คอหอยแต่ทว่าก็ไม่สามารถเอื้อนเอ่ยออกมาได้สักคำเดียว

เพราะไม่ว่าจะถามสิ่งใดออกไป ค้อนที่อยู่เบื้องหลังคงขว้างมาทันที ความรู้สึกนี้นั้นแน่ชัด

คำตอบเพียงหนึ่งเดียวที่ข้าสามารถให้ได้ ณ เวลานี้คือ

“ข้าทราบแล้ว”

จะให้ข้าพูดเป็นอื่นได้อย่างไรเล่า

ในที่สุดการหารือกก็ลงเอยเช่นนี้

ข้าเดินออกมาที่ด้านหลังเหล่าสุรามาภสมบุรณ์กับโคแขง

ขณะที่โคแขงก้าวลงบันไดมาก็เอ่ยกระตั้นข้าว่า ‘ไหนๆ เจ้าก็โดนตาม
ล่าจากสำนักเลือดเหล็กอยู่แล้ว จะเพิ่มสมาพันธ์ปาเขียวไปอีกสักสำนักจะเป็นไร
ตั้งใจหน่อยก็แล้วกัน หากงานนี้สำเร็จ เจ้าจะได้รางวัลก้อนโต อิมหมี่พื้มันไปทั้ง
ชาติเชียวละ’

ปฏิกริยาตอบสนองของข้าเป็นไปในทิศทางที่ไม่ค่อยดีนัก โคแขงจึงเอ่ย
ยุยงต่อว่า ‘รีเป็นกังวลที่จะต้องสู้กับกุหลอง ฮัเอ๋ นำผิดหวังเสียจริง ก็ไหนว่าสำนัก
เลือดเหล็กมีเพลงหมัดเป็นเลิศในฮานันไม่ไช่หอรกรี่’

ข้ายังคงปิดปากเงียบ เพียงเรื่องเดิมก็ยุ่งเหยิงพอแล้ว ยิ่งเพิ่มเรื่องนี้
เข้าไป สมองข้ายิ่งวุ่นวายสับสน ไม่มีพื้นที่มากพอที่ใส่ใจคำพูดเสียดสีของโคแขง
เขายังคงพูดต่ออีกยี่ดียวจนในที่สุดค่อยได้เงียบเสียงลง ด้านหน้าของประตูหลัง
เต็มไปด้วยขยะอาหาร ขอทานสองสามคนที่กำลังคู้ยถึงขยะเมื่อเห็นพวกข้าก็รีบวิ่ง
มาทันที โคแขงลอบหนวดอย่างมิสบอารมณ์

“ไอ้พวกขอทานพวกนี้ไม่รู้จั๊กเข็ดหลาบ ทั้งๆ ที่เตือนไปแล้วว่าอย่ามา
เสนอน้ำให้เห็น”

เขาหันไปตะคอกใส่บ่าวไพร่ในครัวที่กำลังถือถังไม้เต็มไปด้วยขยะเดิน
ออกมา

“ไปเอาพีซัง¹⁶ มาผสมลงไปชี่ ให้มันตายสักคนสองคนคงไม่กล้าโผล่
หน้ามาอีก”

บ่าวตัวน้อยวิ่งกลับไปที่ครัวเพื่อเอาพีซังมา ข้ามองลอดช่องประตูครัว

---

¹⁶ พีซัง คือยาสมุนไพรรชนิดหนึ่ง

ที่เปิดแฉ้มเอาไว้ เห็นบ่าวคนนั้นกำลังเหมงสีขาจากขวดยาหลงบนกระดาด

โคแขงตะโกนไล่หลังบ่าวคนเดิมเสียงดัง

“แล้วกรีบๆ เอาขยะไปทิ้งด้วย เน่าเหม็นไปหมด”

เมื่อจะทิ้งอยู่แล้วก็นำยกให้กับพวกขอทานกินดีกว่าไหม ความคิดนั้นผ่านเข้าสู่สมองแวบหนึ่ง แต่ซ้าก็ไม่ได้เอ่ยสิ่งใด เพราะตระหนักว่าเอ่ยวาจาไปคงไร้ความหมาย

เพียงชั่วพริบตาบรรยากาตรอบด้านกลับเริ่มขมุกขมัว อากาศเย็นลงเม็ดฝนเริ่มโปรยปราย

ซ้าติดกระดุมเสื้อจนสุด เห็นเช่นนี้ซ้าเป็นคนไม่สบายง่ายกว่าที่คิด

โคแขงก้าวนำหน้าเข้าสู่ตรอกเล็กๆ พลังพูดด้วยท่าทีหยิ่งผยองราวกับเป็นหัวหน้าแห่งงามืด

“ซ้ามันแล้วเอาเงินมา”

“ขอรับท่าน”

“หากเป็นไปได้ให้ซ้ามันในที่ที่ผู้คนพลุกพล่าน ทำเป็นเหมือนว่าซ้ามันด้วยความแค้นส่วนตัว อย่างนี้ไอ้พวกสมпатияป่าเขี้ยวก็ไม่มีหน้ามามาอะไรเราอีก”

“แล้วค่าตัวซ้าเท่าไร”

“ค่าตัวเจ้า?”

โคแขงกะพริบตาพลาทวนคำถาม

ท่าทางชวนให้คนกลั่นใจตายเสียจริง ดูท่าโคแขงไม่คิดจะให้เงินตอบแทนซ้าเป็นแน่ เขาริบพูดขึ้นทันทีเมื่อเห็นสีหน้าของซ้าเปลี่ยนไป

“อ้อ ค่าตัวเจ้า มีสิ มีแน่นอน คิดไว้แล้ว เป็นเงินก้อนโตเชียวละ คุยกับท่านปางจูเรียบร้อยแล้ว ค่าตอบแทนความกล้าหาญของเจ้านะมหาศาลจนนึกไม่ถึงเชียว ส่วนจำนวนเงินว่าจะให้เท่าไรเอาไว้เรามาคุยกันที่หลังดีไหม ให้เจ้าเก็บเอาไปคิดจะได้ตื่นเต้นอย่างไรเล่า”

“บอกตอนนี้เลยไม่ได้หรือท่าน”

“เชื้อข้าเกิด หี หรือว่าเจ้ากลัวว่าหน่วยสังหารลับของเราจะไปปิด”

แน่นอน ไวไวได้ที่ไหนกันเล่า

แม้ใจจะคิดอีกอย่าง แต่ข้าก็สามารถเดินรอยยิ้มออกมาได้

โคแซงหรือตาลงพลางเขยิบเข้ามากระซิบที่ข้างหูข้า

“เราเตรียมเรือเอาไว้ให้เจ้าแล้ว เอาไวให้เจ้าใช้หนีไปใช้ชีวิตที่เกาะเล็ก ๆ

ที่ไหนสักแห่ง ผ่านไปสักยี่สิบสามสิบปี เหล่าสมาพันธ์ป่าเขียวคงลืมเรื่องนี้กันหมดสิ้น หลังจากนั้นเจ้าค่อยกลับมาใช้ชีวิตสำราญกับเงินก้อนโตนั้น”

เหลวไหลสิ้นดี

สมาพันธ์ป่าเขียวไม่เคยลืมความแค้นเด็ดขาด

และสิ่งที่น่าหวาดหวั่นที่สุดก็คือขุมกำลังของมันได้ขยายตัวขึ้นเรื่อยๆ

จากการรวมตัวกันเพราะอำนาจเงินของพวกโจรป่า

วันเวลาทำให้ข้ารู้ว่ายิ่งพวกมันรวมตัวกันมากเท่าไร ความแข็งแกร่งก็ยิ่งทวีคูณมากเท่านั้น และพวกมันไม่ยกโทษให้คนที่แตะต้องพวกมันเป็นอันขาด ไม่ว่าจะเหนื่อยยากแสนเคียดเพียงไหนก็ต้องตามล่าจนสุดหล้าฟ้าเขียวเพื่อชื่อเสียงในภายหน้า

อาจมีโอกาสที่พวกมันยกโทษให้ แต่ฝ่ายตรงข้ามต้องเป็นขุนนางระดับสูงไม่กี่ศิษย์เอกของเก้าสำนักใหญ่อะไรเทือกนั้น มิเช่นนั้นอีกวิธีก็คือยอมจ่ายค่าเสียหายมหาศาลให้แก่ทางสมาพันธ์

พวกสมาพันธ์ป่าเขียวนั้นพอรู้เรื่องการเมืองบ้าง

แต่ทว่าตัวข้าไม่ได้อยู่ในข้อใดข้อหนึ่งที่พวกมันจะละเว้นชีวิตให้ ดังนั้น

แม้อยู่ในนรก สมาพันธ์ป่าเขียวก็คงต้องตามล่าหาข้าแน่นอน หากเป็นแค่เรือข่ายข่าวกรองของพวกมันแล้วละก็ เชื้อได้เลยว่าเกาะเล็ก ๆ หรือดินแดนฝั่งตะวันตกก็ไม่อาจขวางกั้นได้ ทว่าสิ่งที่ข้ากังวลกลับไม่ใช่สมาพันธ์ป่าเขียว แต่เป็นหน่วยสังหารลับที่สังหารคนปิดปากต่างหาก เมื่อผู้ที่สังหารถูกล้างเสียชีวิตเป็นที่เรียบร้อย

หลักฐานก็สูญหายไปเช่นเดียวกัน ข้าจ้องหน้าโคแสวงเขม็งก่อนจะเอ่ยถามว่า

“จริงๆ หรือขอรับ”

โคแสวงฉีกยิ้มมองหน้าข้าตรงไปตรงมา รอยยิ้มนั้นราวกับฝึกมาเป็นร้อยพันครั้งที่หน้าคันท้อง เพื่อเอาไว้พุดคุยแหยงหรือกระตุ้นสมุณให้ทำตามคำบอก

“แน่นอนที่สุด”

ขณะนั้นข้าเพียงแน่ใจอยู่อย่าง นั่นก็คือความจริงที่ว่าข้าไม่สามารถเชื่อใจโคแสวงผู้นี้ได้ และเมื่องานนี้สำเร็จ คำว่า ‘แน่นอน’ ย่อมหมายถึง จะไม่ปล่อยข้าเอาไว้อย่างแน่นอน

แม้จะบอกว่าเตรียมเรือเพื่อข้า แต่คงหมายเอาไว้เพื่อโยนข้าถ่วงน้ำทะเลเสียมากกว่า ไม่ใช่เพื่อพาข้าไปเกาะเล็กเกาะน้อย

ข้าต้องหาทางเอาตัวรอดให้ได้

และต้องเร็วที่สุด!

